

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12430** по описа за **2019** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение без дата на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-и състав, постановено по нахд № 16897/2018 г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-704 от 03.09.2018 г., издадено от член изпълняващ правомощията на зам.- председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.644, ал.2, предл.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) във вр. с чл.ал.1., т.2 КЗ му е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.496, ал.2, вр. с ал.1 КЗ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът поддържа, че санкция при условията на повторност на нарушението му е наложена неправилно без посочване на тази хипотеза в АУАН. Поддържа неправилност на решението поради неправилно приложение на чл.496 и сл. КЗ, както и наличие на основание за приложение на чл.28 ЗАНН. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и по същество на спора да отмени НП.

Ответникът по касационната жалба Комисия за финансов надзор оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Със съдебно решение по нахд № 16897/2018 г. СРС, НО, 23-и състав е потвърдил НП № Р-10-704 от 03.09.2018 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ във вр. с чл.ал.1., т.2 КЗ на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.496, ал.2, вр. с ал.1 КЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Н. Л. Н., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл.42 и чл.57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че нарушението е извършено при условията на „повторност“ по смисъла на пар.1, т.51 от ДР на КЗ поради наложено на ЗД [фирма] наказание за същото нарушение с НП № Р-10-1001/24.10.2014 г., влязло в сила на 02.03.2017 г. На база доказателствената съвкупност е приел за осъществен и доказан съставът на нарушението по чл.496, ал.1 КЗ. Изложил е мотиви за липса на основание за приложение на чл.28 ЗАНН с оглед естеството на нарушението и важноста на засегнатите обществени отношения, както и за съобразеност на размера на санкцията с целта на наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно и допустимо, но неправилно поради неправилно приложение на закона:

Според вменената за нарушена норма на чл.496, ал.1 КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Съгласно чл.380, ал.1 КЗ лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Лицето е длъжно с предявяването на претенцията да предостави пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя, освен в случаите на възстановяване в натура.

На основание чл.220 АПК съдът възприема коректно установената от СРС фактическа обстановка: на 23.08.2017 г. Т. К. Н. подала уведомление до ЗД [фирма] за настъпило застрахователно събитие с претенция за обезщетение. С писмо от 11.09.2017 г. ЗД [фирма] изискал допълнителни доказателства относно медицинското състояние на Н.,

която с писмо от 05.10.2017 г. отговорила, че е представила още на 23.08.2017 г. цялата налична при нея медицинска документация. Щетата била разгледана от Експертен съвет „Неимуществени щети ГО“ при ЗД [фирма] с мнение за изплащане на обезщетение от 15 000 лв. На 03.11.2017 г. застрахователят поискал от лицето посочване на актуална банкова сметка. Такава била предоставена на 15.01.2018 г. – посочена в споразумение от същата дата.

При внимателен прочит на представената от ЗД [фирма] застрахователна преписка се установява, че в молбите на Т. К. Н. от 23.08.2017г. и от 05.10.2017 г., както и в приложените към тях доказателства, липсва посочена банкова сметка. От описаната от административнонаказващия орган (АНО) фактическа обстановка също е видно, че актуална банкова сметка е посочена на 15.01.2018 г. Едва на тази дата е изпълнено изискването по чл.380, ал.1, изр.2-ро КЗ – заявителят на претенцията да предостави пълни и точни данни за банкова сметка. Изплатеното на 29.03.2018 г. обезщетение безспорно попада в 3-месечния срок по чл.496, ал.1, вр. чл.380, ал.1 КЗ. В същия смисъл са и показанията на актосъставителя Н. относно възприетите от него факти по случая – последният документ по претенцията е представен на 15.01.2018 г., след която дата застрахователят не е изискал допълнителни доказателства.

Изложеното обуславя липса на нарушение по чл.496, ал.1, вр. чл.380, ал.1 КЗ. Като не е констатира визираната незаконосъобразност на НП районният съд е постановил обжалваното решение при неправилно приложение на закона – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. На основание чл.221, ал.2 АПК е дължимата отмяна на решението на СРС и на основание чл.222, ал.1 АПК – постановяване на друго по същество на спора за отмяна на НП.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение без дата на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-и състав, постановено по нахд № 16897/2018 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № Р-10-704 от 03.09.2018 г., издадено от член изпълняващ правомощията на зам.- председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], на основание чл.644, ал.2, предл.2 от Кодекса за застраховането във вр. с чл.ал.1., т.2 КЗ му е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.496, ал.2, вр. с ал.1 КЗ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.